

TISKOVÁ ZPRÁVA

Radka Bodzevič Doubravová: Epikúrova zahrada/ Slast života bez povšimnutí

Kurátor: **Petr Vaňous**

Vernisáž: **čtvrtek 6. 6. 2019 v 18 hodin**

Termín výstavy: **7. 6. – 21. 7. 2019**

Místo konání: **Galerie Vyšehrad (nad Libušinou lázní)**

Radka Bodzevič Doubravová (nar. 1991 v Šumperku) – v l. 2007 – 2011 absolvovala Střední školu umění a designu v Brně a v l. 2011 – 2017 pražskou Akademii výtvarných umění (ateliér Grafika II, Škola prof. Vladimíra Kokolii). V r. 2016 studijně pobývala na Robert Gordon University-Gray's School of Art v Aberdeen (Skotsko). V r. 2017 obdržela ateliérovou cenu (AVU, Grafika II) a v témže roce obdržela grant The Elizabeth Greenshields Foundation. V r. 2018 se stala finalistkou berlínské ceny Leinemann-Stiftung für Bildung und Kunst Award. Vystavuje od r. 2014. Mezi důležité projekty, kterých se autorka zúčastnila, patří např. výstava Přirozený svět/ Natural World (Prague House, Brusel) nebo Negativní realismus/ Negative Realism (České centrum, Berlín).

Pro malířskou tvorbu Radky Bodzevič Doubravové je charakteristické specifické zakládání kompozice, která vyrůstá z prvotní skvrny. Zakládající vztah obrazového světa, který na papíře či plátně vzniká, se tedy odehrává mezi bílou plochou a otiskem. Vzniká polarita, v jejímž rámci je naplňována další obrazová skutečnost. Autorka postupuje zpravidla od celku k detailům, od celostních rámců k volným asociacím, od základních vztahů k sofistikovaným polaritám, od zastřešujících pojmů po hravé dílčí epizody. Někdy setrvávají obrazy v surovém stavu. Vykazují a tím přiznávají svou vnitřní „geologickou“ stavebnost. Připomínají ještě nevyhaslé vyvěřeliny, v nichž sálá netrpělivá hmota. Terén je nepevný, tekutý, pohyblivý, ale už si pomalu nalézá svůj definitivní obrys. Jiné obrazy naopak svůj výraz opírají o krystalicky pevný tvar, který je kresebně jakoby opracováván, vybrušován, zpřesňován či precizován, protíná ho drobnokresba plná asociačních dějů a metaforického pohybu, který si na ploše nachází své rozmanité směry rozlivu. Co z dálky vypadá jako abstraktní skvrna, zblízka se proměňuje v živý organismus.

U Bodzevič Doubravové lze rozlišit dva základní typy obrazů. Prvním je přiznaná polarita zakládajícího kompozičního rozvrhu. To jsou obrazy pracující se symetrií, odkazující na podobu Rorschachova testu nebo na principy osového zrcadlení. Druhým typem je komplikovanější konfigurace otisků, které zpravidla ruší orientační stranové prvky, jakými jsou například horizonty či pohledové osy, a tím, že ruší iluzi prostoru, vytvářejí fantastické novotvary prostorově rozprostraněných dimenzí ne nepodobných bublinám a malým rozpínajícím se vesmírům. Obrysy navozují dojem nepravidelných území, ohraničených teritorií, ostrovů, intarzií, korun stromů či rozříznutých drahých kamenů.

Název vyšehradské výstavy **Epikúrova zahrada/ Slast života bez povšimnutí** přesně vyjevuje autorčin tvůrčí charakter. Principem, který vyznává, je živost hry. Hra jako tvůrčí možnost poznávání, herní princip, který pojmenoval a vyložil ve své knize Oáza štěstí Eugen Fink. Právě na jednu jeho esej se výstava také přímo odkazuje (Zahrada Epikurova). Oč se jedná? Obraz je vnímán jako prostor pro kultivaci lidské imaginace, podobně jako „zahrada“ kultivuje přírodu a přírodní zdroje. Podstatným vkladem je smysl pro harmonii a nenásilné zásahy do nově budovaného „organismu“. Vše musí být vyváжено tak, aby nevznikaly přílišné kontrasty a nic podstatného nerušilo symbiózu života uvnitř vymezeného teritoria. Je to metafora „ráje“, kde neexistuje nejenom žádné násilí, ale ani nic, co by tento jev potenciálně „označovalo“. Tento fiktivní svět je plný respektu ke všem živoucím formám a nepouští do sebe zkušenost negace. Obrazy často připomínají filosofující etudy vyznávající kontemplaci a zklidnění vedle přirozeného pohybu, který sblíží, rozmnožuje a plodí. Skvrny jsou korigovány asociacemi do libidinózních novotvarů plných erotického napětí nebo odkazují na nejrůznější ikonografická schémata, která se při práci mimovolně rodí v civilizačním podvědomí autorky (např. kříž, korpus, srdce). Některá díla připomínají dětskou hru na schovávanou. Pracují se skrytostmi a nesкрыtostmi dějů, přičemž samotné vizuální fenomény nechávají významově otevřené. Přirozené plynutí je tu protínáno momenty překvapení,

nálezy či dokonce jakýmisi „kladenými poklady“, které patří do logiky vizuálních tras, jež autorka kouzlí pro oko, mysl, vědomí a podvědomí diváka. Obraz je tu pojmán jako celostní útvar krystalizující z fenoménů kresby a barvy.

Samostatnou kapitolu tvoří malé formáty plné bezprostředních impresí, gest a výroků. Dohromady skládají variabilní asociační sítě, které lze přeskupovat. Vyjevuje se tu opět onen „herní princip“ který je ale nyní situován místo uvnitř obrazu do vztahů mezi obrazy-gesty. Vzniká vizuální řeč, systém, který opět vykazuje úsilí o sdílení toho, co autorka považuje ve zkušenostním světě za podstatné, a co vzdoruje životní melancholii vitalitou a čistotou imaginace. V rajske zahradě, byť metaforické, není potřeba kritických momentů, protože tu neexistuje jejich předobraz, kterým je negace. Brána do hlubin špatné nekonečnosti tu neexistuje, což je představa osvobozující a povznášející.

Kurátor výstavy: Petr Vaňous

*No title (cycle Eden), kombinovaná technika,
220 x 130 cm, 2019*

Apple Tree (cycle Eden), kombinovaná technika, 180 x 200 cm, 2019

Kontakt pro média:

Národní kulturní památka Vyšehrad

MgA. Bohdana Kolenová

propagace, PR

T.: +420 606 937 057

e-mail: kolenova@praha-vysehrad.cz